

Monòleg: El club degà del futbol català

Un relat de: [jroca](#)

El Palamós: el club de futbol degà de Catalunya. Va ser creat al segle XIX, ara estem al XXI, per tant té dos-cents anys, sí.. és clar, cada segle són cent anys, dos segles: dos-cents anys.

El Palamós avui en dia és un club prestigiós però els seus inicis no van ser gens fàcils. Els més vells del poble, els que passen els dos-cents anys, parlen amb nostàlgia dels primers partits al camp municipal La gamba alegre.

La gent es reunia el diumenge al migdia i anaven ben mudats cap al camp, un cop allà el nombrós públic veia com els seus jugadors feien exercicis d'escalfament, tot seguit veien com feien estiraments, peses, spinning allà amb les bicis estàtiques, peses, tai txi, stretching, exercicis de relaxació i finalment se'n tornaven cap als vestuaris, sempre per aquest ordre, sí, el Palamós no tenia rival, no tenia rival literalment, ni dins ni fora del terreny de joc perquè com era el club de futbol degà de Catalunya no hi havia equip que jugués contra ells doncs no hi havia cap altre equip que el Palamós. Això va durar un parell o tres de temporades, cada diumenge s'omplien les grades i la gent les buidava després de veure sempre el mateix. Ja cap a principis del segle XX algunes veus discordants i disconformes dins del club van començar a manifestar la seva discordianitat i disconformitat per aquest fet, deien que si no jugaven a futbol no tenia sentit que el club fos de futbol. Aquestes veus van arribar a l'Ajuntament que havia cedit els terrenys per fer el camp de futbol La gamba alegre que en aquells temps era un camp FIFA 5 estrelles. L'Ajuntament després de dialogar amb les parts discordants i de fer-ho també amb les disconformes va decidir aterrar el camp per fer pisos i especular urbanísticament pel boom del turisme que havia d'arribar setanta anys després, no es pot dir que no fos un Ajuntament amb visió de futur. El problema per l'Ajuntament i concretament pel regidor d'urbanisme, que ja es veia amb les butxaques plenes d'or, va ser que va aparèixer la figura de l'historiador del poble que va aturar les obres just abans que el camp fos aterrat, va al·legar que per motius d'interès històric no es podia aterrar el camp del club degà de Catalunya, que s'havia de fer un museu, així doncs, es va fer un museu del futbol a les instal·lacions del club. El problema que va tenir el museu és que com que el club tenia només cinc o sis anys d'història i cap partit oficial com a palmarès, el museu estava ben buit: ni una copa, ni unes botes de futbol antigues, ni una pilota, ni una foto de la inauguració, ni un bandera, res, el museu estava ben buit, només hi havia el nom del museu que precisament era el de l'historiador ideòleg de la idea, Museu Narcís Gambolí del club de futbol degà de Catalunya, això estava amb lletres ben grosses i amb llums de neó, el poble encara no tenia electricitat però les lletres del museu estaven amb llums de neó, quins collons!. Els escolars de la zona anaven a visitar el museu precisament per veure els llums de neó ja que no hi havia res més per veure, ja es podria haver dit Museu de les llums de neó, no? els de Sant Feliu de Guíxols, que tothom sap que són rivals amb els de Palamós, van copiar l'idea dels llums de neó i les van posar a la plaça de braus per atraure els turistes, però encara faltaven molts anys pel boom turístic de la Costa Brava com he dit abans, aquells llums van servir almenys perquè els escolars de Sant Feliu no s'haguessin de desplaçar a Palamós per veure els llums de neó, ja veus quina idea, una vegada tots els nens les van veure van quedar amb desús. Tot seguit van voler vendre els llums a una subhasta per Internet però com que no s'havia inventat van decidir vendre'ls al ric del poble, és a dir, el distingit senyor farmacèutic que les va comprar per guarnir la creu verda de fora la farmàcia creant així una nova moda que es estendre ràpidament arreu del món.

Auns més tard, passada la crisi dels primers anys del club degà de Catalunya, a Palamós es va fer en una tensa reunió de la junta del club amb tots els discordants i els disconformes inclosos, aquell dia van decidir que el Palamós havia de jugar partits de veritat i com que tot i ser degà ja no era l'únic club de Catalunya ja tenia alguns rivals per fer una lliga, la lliga de les estrelles, ja veus que flipats. Per començar la lliga calia trobar una samarreta, amb les presses de ser el club degà no havien triat cap samarreta. Volien que la samarreta fos el reflex de la gent i de la idiosincràsia de Palamós i la van escollir blava i groga: el blau en honor al mar que banya el poble i el groc en honor a la idiosincràsia palamosina que com que ningú sabia el que volia dir van decidir que era una paraula que sonava a color groc. També van escollir un crit de guerra: si el Manchester United era temut per ser els diables rojos i l'Holanda de Cruyff era la Taronja Mecànica.. el Palamós no podia ser menys, seria, esdevindria, una llegenda amb el nom de Idiosincràsia Marina! Era un crit unànime a l'afició i tota la premsa anomenava així als nois que lluïen amb orgull l'elàstica groga i blava. I amb tot això va arribar el dia més esperat per tothom, el dia del primer partit oficial de la història del futbol català, el dia que el Barça va visitar el camp La gamba alegre. Les taquilles van obrir més d'hora del normal: a les cinc del matí; el senyor que ven cocos a la platja i que diu "Coco, coco" va deixar la platja de la Fosca per acostar-se a dir "Coco, coco, al rico coco" als voltants del camp; el senyor de les tumbones de la platja també es va fer un lloc a les rodalies del camp llogant tumbones a bon preu i també ho va fer el senyor de les barques a pedals; els aficionats es van pintar la cara amb els colors blau i groc del club: mitja cara blava i l'altra mitja groga, si els miraves de l'oest semblaven un exèrcit xinès i des de l'altre costat una colla de barrufets; les pancartes que posaven Idiosincràsia marina omplien l'estadi; la llotja de pescadors va tancar la subhasta abans d'hora i molt peix va quedar desert; a mesura que s'acostava el matx l'ambient s'anava tensant, es podia tallar la tensió amb un fil... de pescador; uns aficionats radicals que es feien dir Boixos Gambes van fer pintades contra el Barça i van cremar fotos d'en Joan Gamper, dies després els

van enxampar i els van portar a declarar l'Audiència Nacional, ...de Suïssa.

El partit estava a punt de començar, els dos onzes de gala, amb frac, es van acostar al centre del camp per la foto oficial, el del Museu no va perdre de vista al fotògraf, necessitava la foto per omplir el museu amb alguna cosa. La tripleta arbitral va ser fortament xiulada com és habitual en aquest tipus de partits, els banderins commemoratius van ser intercanviats pels respectius capitans, el partit va ser declarat d'alt risc, alt risc de cremades, no saps pas la calor que hi fot a la Palamós un tres d'agost a les dotze del migdia... i quan tot estava a punt, ben a punt, l'àrbitre va suspendre el partit a instàncies del jutge de línia, un tal Rafa. Sembla ser que en comprovar les xarxes se'n va adonar que no hi eren, algú va robar les xarxes de les porteries la nit abans i tots els indicis apuntaven a la confraria de pescadors que presumptament havien manllevat les xarxes per pescar el llobarro, quins collons; el camp ple de gom a gom, un ambient de luxe amb tumbones.. de vímet.. les tumbones eren de vímet!, un onze de gala... no, dos .. dos onzes de Gala... i Dalí, Dalí a la llotja amb els seus bigotis, tenia dos o tres anys però ja tenia bigotis el paio! i va el Rafa i diu que no hi ha xarxes.

-Rafa no me jodas - li va dir l'àrbitre.

-Sin red no hay partido - li va dir el Rafa.

-Pues no hay partido, se suspende, ahí mis huevos!

Us podeu imaginar la indignació dels palamosins amb aquella decisió? Tants anys esperant el primer partit oficial per suspendre'l abans de començar?

I els del Barça? Us podeu imaginar la quilometrada que van fotre de Barcelona a Palamós, penseu que anaven amb carros i burros, no com ara que hi ha l'AVE i és un moment.. la gent no ho va entendre, no es podien creure que el seu somni es trencava per culpa de la manca de xarxes a la porteria. El públic cridava "Dimissió, dimissió!" i mostraven mocadors blancs.. alguns tiraven cocos... el dels cocos va fer l'agost, tot sigui dit en ple agost...

"Dimissió, dimissió!" cada vegada més alt, no s'havia jugat cap partit i ja tenien la primera mocadorada, els cronistes ja tenien el titular. Finalment va baixar l'alcalde a dialogar amb el President de la confraria de pescadors per retornar les xarxes, les converses van ser llargues, ningú volia cedir i finalment es va arribar a un acord, van quedar que tornarien les xarxes i que el consistori a canvi els col·locaria a la llotja uns llums de neó com els de la farmàcia però intermitents i vermells, un pescador que havia estat a Amsterdam va triar el color i tots hi van estar d'acord. Amb la promesa feta, els pescadors van accedir a tornar les xarxes i el partit ja no havia de tenir cap impediment per a començar, cap? Bé, eren quarts de deu, ja era fosc i els pressupostos municipals no havien previst jugar cap partit de nit per la qual cosa no hi havia llum artificialni al camp del Palamós...ni a tota la província de Girona.

En aquell moment algú va cridar:

-El farer, el farer!

I l'alcalde ho va entendre de seguida, si el farer portava la seva experiència amb el far al camp de futbol el partit es podria jugar, el que no sabia l'alcalde és que qui cridava "el farer, el farer" ho feia per recordar-li que ja era fosc i que encara no havia anat a encendre el far de Sant Sebastià perquè s'havia quedat adormit a una luxosa tumbona ... de vímet. La situació era crítica, si no encenien el far els vaixells podien encallar-se a les roques i enfonsar-se, de seguida es va constituir un gabinet de crisi i com és lògic van decidir que el partit era prioritari, calia que el farer i uns quants homes portessin el far de Sant Sebastià allà al camp.

Així va ser, uns quants valents van anar a buscar el far de Sant Sebastià per jugar el partit, van estar-hi set hores sense descans, la gent que tenia tumbona de vímet no va notar el pas del temps però els de les barques a pedals ja feia estona que s'havien cansat de pedalar. Pels volts de les cinc de la matinada ja havien muntat el far a sobre la llotja de presidència i li van demanar a l'àrbitre de començar el partit i va acceptar, calia ara anar a buscar els jugadors del Barça que havien aprofitat per sortir de marxa, en aquell temps no hi havia l'estricta codi intern que hi ha ara. Finalment a les cinc els dos equips estaven a punt menys un jugador brasiler que s'havia passat amb les caipirinhas. El problema principal va venir en el moment d'engegar el far, ningú havia previst que els fars donen voltes i que una vegada engegat il·luminaria només una part del camp, hauria de ser un partit intermitent, ara sí, ara no, i el pitjor del cas és que la zona de còrners estava sempre a les fosques. Amb aquelles condicions es va jugar el primer partit de la història del futbol català amb el resultat de 43 a 42 a favor dels locals, 43 eren el número de voltes que va fer el far a favor de l'atac del Palamós i 42 a favor del Barça. Després d'aquell partit a Palamós van estar uns anys sense far perquè una cosa és baixar-lo i una altra de molt diferent és pujar-lo, ser el club degà de Catalunya té aquestes coses.